

af denne Stemning og skal ikke udtale mig derom, lige saa lidt som jeg skal udtale mig om Aarsagen til, at der ikke i Lagtinget er blevet fremsat noget Forslag, som sigter til Indførelse af et saadant.

Martin Olsen: Jeg kan ikke just sige, at jeg betragter dette Lovforslag med stor Sympati, og naar jeg fremsætter nogle Bemærkninger derom, gør jeg straks udtrykkelig opmærksom paa, at de staar for min egen Rægning. Det er muligt, maaske endogsaa sandsynligt, at flere Medlemmer af mit Parti ikke alene vil kunne stemme for Forslaget, men endogsaa vil kunne betragte det med Sympati, fordi de tænker, at naar man fra Færingernes Side gennem Repræsentationen selv har ønsket saadanne Lovbestemmelser, skal man føje dem deri. Jeg er nu imidlertid af den Opfattelse, at man ikke skal føje Folk i alt, hvad de ønsker, og jeg har den Mening, at den Slags Foranstaltninger i Almindelighed virker usundt. Jeg tror ikke paa, at disse Foranstaltninger i det lange Løb skulde virke til Ædruelighedens Fremme, de virker vistnok til Fremme af saa meget andet, som vist ikke alt sammen er lige godt, og jeg hører til dem, som synes, at fordi der er Mordere her i Landet eller andre Steder, skal vi ikke allesammen i Tugthuset. Nu sagde det ærede Medlem for 7de Kreds (Efferisøe), at det var ikke noget helt Forbud, der her er Tale om. Nej, det er ikke noget helt Forbud, men det er et godt Stykke paa Vejen til helt Forbud. I Lovforslagets § 1 findes den Bestemmelse, det ærede Medlem hentydede til, at al Handel med berusende Drikke skal være forbudt, men i Paragrafens 2det Stykke er der en udmærket, endog en overmaade luftig Ventil, idet det hedder: „Denne Bestemmelse skal dog ikke være til Hinder for, at Apoteker og eventuelt Haandkøbsudsalg fra disse udleverer berusende Drikke“ — her siger vi nu stærke Drikke — „under Iagttagelse af de Regler, som fastsættes af Justitsministeren, eller at autoriserede Læger udleverer saadanne Drikke ved Sygebehandling.“ Jeg kan tænke mig, at forskellige Sygdomme, som kræver Behandling med den Slags Medikamenter, vil trives deroppe.

§ 3 indeholder en ikke ringe Skærpelse af de hidtil gældende Regler. Der stod i § 3 i Loven af 21. December 1917: „Foranstaaende Bestemmelser skal ikke være til Hinder for, at der bestilles berusende Drikke til Foreninger til Udskænkning blandt Medlemmerne, naar vedkommende Forening ikke udelukkende eller væsentlig har

Bestilling og Udskænkning af saadanne Drikke til Formaal, og Bestillingen foretages af Foreningens Bestyrelse. Bestyrelsen er ansvarlig for, at der ikke udskænkes til Personer, som ikke er Medlemmer.“ Jeg kan godt tænke mig, at denne Bestemmelse, har været en Del benyttet; thi naar man vil snære Baandet for stærkt, skruer Livet ind i ganske bestemte Former, reagerer Livet; det er nemlig altid stærkere end alle Lovbestemmelser. Derfor tror jeg ogsaa, at hvis man nu vil stryge denne Bestemmelse, vil det give sig Udslag paa anden Maade. Der er i Menneskenes Forhold saa mange Ting, som ikke er helt af det gode; der skal et vist Afløb til, dette Afløb skal man saa vidt muligt sørge for, og Alverden skal ikke undgælde, fordi nogle øver Misbrug eller overdriver.

Der findes nu i § 3 en Bestemmelse, som er indsat af Lagtinget — hvor stor en Del af Lagtinget det er, ved jeg dog ikke; det kan være, det kun er et knæbent Flertal, som Tilfældet er med det Lovforslag, vi nys behandlede —; det siges her, at „indførte berusende Drikke maa kun udleveres til Modtageren eller til en Person, som afleverer behørig skriftlig Fuldmagt fra denne, og det er forbudt ved Udleveringen at kræve eller modtage nogen som helst Betaling til Afsenderen eller Betaling af Fragt.“ Jeg ved ikke, om Afsenderen saa skal sikre sig sin Betaling paa Forhaand, for jeg gaar ud fra, at den Spiritus, som saaledes kommer ind i Landet, skal betales, og at ogsaa Fragten skal betales. Om man ved Iagttagelsen af denne Formalitet: at Betalingen ikke sker ved Modtagelsen, mener bedre at kunne hemme Forbruget, ved jeg ikke, men det hører maaske til de Hemmeligheder, man kan faa oplyst.

Lovforslagets § 4 indeholder en Bestemmelse om den denaturerede Spiritus. En alt for stærk Tvang paa dette Omraade vil vistnok blandt andet føre til Oprettelsen af Hjemmebrænderier; det skal være Tilfældet adskillige Steder her i Landet under de høje Spirituspriser, men dog vist ikke i saa stor Udstrækning som andre Steder. Her staar nu, at til Handel med denatureret Spiritus udkræves ikke Næringsbevis. Man lægger altsaa ikke saa megen Vægt paa denne Handel. Her maa imidlertid ogsaa findes en af de Hemmeligheder, som man skal være Færing for at kunne forstaa. Naar man i øvrigt holder paa, at det skal gøres saa vanskeligt som muligt for Befolkningen at faa Spiritus, forekommer det mig underligt, at man vil give denne Næring helt fri, thi det er jo ikke saaledes, at Folk er bange